

Ock-Soo Park

lelkész prédikációja

Jézus, aki helyettünk szeretné élni az életünket

...bennem van Jézus, mégis mindig a saját erőm és képességem által próbáltam cselekedni, mert pontosan nem tudtam róla. De az évek során, az Urat szolgálva biztosan láthattam, hogy az Úr már a szívembe jött, és bennem lakozva, munkálkodik. Mostanában, ha ilyen-olyan dolog történik velem, abban bízok, hogy az Úr egész biztosan vezet, így megnyugszik a szívem. Azért adok hálát Istennek, hogy Jézusból származó nyugalmat és hálát tanulhattam. Azért is imádkozom, hogy a Jó Hír folyóiratot olvasók szívében is letelepedjen Jézus, és általa igazi nyugalomban részesülhessenek.

Mi Sun, aki a halálra várt

„Jó napot kívánok! Hová szeretne menni?”

„Szeretnék hazamenni.”

„Ne menjen most haza! Hallgassa tovább az Igét! Csak akkor menjen, ha már üdvösséget kapott.”

„Nem, én most szeretnék hazamenni.”

Mi Sun anyja nem akart beszélgetni velem. Vele abban az épületben találkoztam először, ahol Lelki Gyakorlatot szoktunk tartani. Amikor ebéd után a testvéreimmel fociztunk, az egyik fiatal testvérasszony oda jött hozzám, és kérlelni kezdett:

„Lelkész Úr! Kérem, mondja a sógornőmnek, hogy maradjon tovább, mert most azonnal haza akar menni.”

Abbahagytam a focizást, és a testvérasszonnyal együtt oda mentünk a sógornőjéhez. Ő éppen a szállása felé tartott. Megszólítottam őt.

„Jó napot kívánok! Miért akar hazamenni? Legyen szíves, hallgassa még egy kicsit az Igét! Ha tovább hallgatná, üdvösséget kapna.”

Sok mindent mondtam neki, de ő csak hallgatott. Nem is nézett rám, egyszerűen csak elment. Én viszont követtem őt, miközben tovább beszéltem hozzá, így végre sikerült Mi Sun-t és az édesanyját az épületben marasztalnom. Azon a délutánon a szobájukba mentem, és másfél órán keresztül Isten Evangéliumát hirdetem nekik. A családjuk tüdőbetegségben szenvedett. Mi Sun apja sajnos már meg is halt, és az anyját is mindössze tíz napja mûtötték. Mi Sun - aki most 20 éves – már csak a halálra várt. Ez a tüdőbetegség egy olyan betegség, ami egyszerű gyógyszeres kezeléssel gyógyítható, de nekik kiújult a betegségük, ezért számukra minden gyógyszer haszontalannak bizonyult. Mi Sun tehát egy szerencsétlen, halálra váró lány volt. Noha magas termetű lány, a súlya mégsem több 37 kg-nál. Nagyon megsajnáltam őt, ezért a szívemben a következő gondolat támadt:

„Ennek a lánynak mindenképp üdvösséget kell kapni!”

Ezért nagyon szerettem volna Evangéliumot hirdetni neki. Mi Sun anyjának is csak tíz nap telt el, mióta a mûtét során eltávolították a tüdője egy részét, ezért az arca nagyon fáradtnak látszott. Úgy tűnt, hogy semmire nem kíváncsi, semmi nem érdekli őt. Nagyon szerettem volna Igét hirdetni neki, de sajnos nem volt könnyű.

Azon a napon, amikor a szállóból át akartam menni a Lelki Gyakorlat épületébe, a liftben véletlenül összetalálkoztam Mi Sun anyjával. A kezében poggyász volt. Azonnal rájöttem, hogy haza akar menni, ezért mindenáron megpróbáltam lebeszélni róla.

„Asszonyom! Ha csak Mi Sunra gondol, tudja, hogy nem jó, ha most elmegy. Mi Sunnak üdvösséget kell kapnia, mert csak akkor tudja legyőzni a betegséget, ha Jézus a szívébe költözik.”

Annyira könyörögtem neki, hogy újra visszament a szobájába. Miután megbizonyosodtam róla, hogy valóban bement, átmentem az ebédlőbe. Délután nagy nehezen sikerült időt szakítanom rá, hogy meglátogassam őket a szobájukban. Odamentem és bekopogtam, de semmi választ nem kaptam. Ezért Kim Sung Hun Lelkésszel együtt bementünk az irodába a kulcsért, kinyitottuk a szobát, de már senki és semmi nem volt benne. Mi Sun és az édesanyja elmenetek. Mikor megláttam az üres szobát, a szívem összeszorult.

„Amikor a mi Urunk itt járt a földön, rengeteg beteget meggyógyított, még a halott Lázárt is feltámasztotta. Ha Mi Sun szívébe – aki képtelen legyőzni rettenetes betegségét, és csak a halálra vár – az Úr beköltözne, ha ezt az Urat a szívébe fogadná, akkor Jézus által könnyen legyőzhetné a betegséget.”

Nagyon-nagyon sajnáltam, de semmi esély nem volt rá, hogy újra találkozhassek velük, ugyanis csak annyit tudtam, hogy Chung-Ju városában élnek. Sem a telefonszámukat, sem a címüket nem ismertem. Csak annyit tehettem szegény Mi Sunért, hogy imádkoztam érte. Néhányszor így imádkoztam az Úrhoz:

’Könyörülj Mi Sunon! Üdvözítsd őt!’

Ám később, zsúfolt napjaim forgatagában teljesen megfeledkeztem róla.

Második találkozás

Kb. egy hónap múlva valaki felhívott. Csodálatos módon Mi Sun anyja volt az.

„Lelkész Úr! Én vagyok, Mi Sun anyja. Szeretnék találkozni Önnel!”

Nagyon meglepődtem.

„Asszonyom! Én menjek Önhöz, vagy Ön szeretne hozzám jönni?”

„Én megyek.”

Miután megígérte, Mi Sunnal együtt eljöttek hozzám. Úgy tűnt, Mi Sun tisztában vele, hogy betegsége miatt hamarosan meg fog halni. Már mindenről lemondott, és egyáltalán nem akart hallani semmit, bármit mondtam Istenről és a Bibliáról. Elutasítóan felelt mindenre, és furcsa kérdéseket szegezett nekem. Nyilvánvaló volt, hogy egyáltalán nem érdekli őt a mondanivalóm. Ám azon a napon mindenképp szerettem volna felkelteni az érdeklődését, hisz a mondanivalóm olyan volt, amit mindenáron el akartam mondani neki. Ezért a következőt kérdeztem tőle:

„Mi Sun! Tudod, hogy a Bibliában sok történet szól arról, hogy akik hittek Jézusban, meggyógyultak a betegségükből?”

„Mi közöm hozzá?!”

„Nincs igazad! Ha hiszel Jézusban, te is megkaphatod Jézus kegyelmét.”

„Olyan nem létezik.”

Mi Sun továbbra is csak ellenkezett. Aznap arról szerettem volna beszélni neki, hogy mi módon gyógyulhat meg, és hogyan részesülhet Isten kegyelmében. A következőképpen magyaráztam neki erről:

„Az elektromos áram vezetéken keresztül áramlik, a víz vízcsövön keresztül folyik, Isten ereje pedig szívből szívbe folyik. Amikor Isten szíve és a mi szívünk összekapcsolódik, akkor Isten ereje a szívünkbe áramlik, és megoldja minden problémánkat.”

Röviden csak ennyit mondtam neki, aztán kénytelen voltam elbúcsúzni tőlük. Bármennyire is szeretném hirdetni Isten Igéjét, bármilyen könnyörgés is van a szívemben: 'ha ez az ember üdvösséget kapna, megváltozhatna...' – ha Mi Sun elutasítja, nem fogadja el, akkor tehetetlen vagyok.

Harmadik találkozás

Később, egy szerdai napon Hong-Chan városába mentem Istentiszteletet tartani. Miután hazajöttem, Mi Sun anyja újra felhívott.

„Lelkész Úr! Holnap ráér?”

„Igen, holnap délután két óra körül fogorvoshoz kell mennem, aztán három óra felé ráérek.”

„Igen? Akkor szeretnék elmenni Önhöz. Megfelel ugye, ha oda megyek, ahol múltkor is voltunk?”

Mikor meghallottam, hogy Mi Sun és az anyja újra eljönnek, arra gondoltam: 'Ha most Mi Sun ide jön, szeretnék Evangéliumot hirdetni neki.' Elkezdtem tehát készülődni. Másnap délután, amikor hazaértem a fogorvostól, ígéretükhöz híven, Mi Sun, az édesanyja és annak sógornője már vártak rám. Leültünk az asztal köré, és rajzok segítségével beszélgetni kezdtem velük.

„Mi Sun! Ma fáradtnak látszol, ezért nem fogok hosszan beszélni, de nagyon figyelmesen kell hallgatnod, mert igen fontos dolgot szeretnék mondani. Arról szeretnék beszélni, hogy miként tud Jézus a szívedbe költözni, és hogyan tisztulhatsz meg minden bűnödötől.”

A szívemben az a gondolat ébredt, hogy amennyiben Mi Sun üdvösséget kap, úgy Jézus egész biztos munkálkodni fog benne. Hogy könnyen és egyszerűen elmondhassam, Pál Rómaiakhoz írt levele alapján kezdtem beszélni neki a következőről:

'Hogyan bocsátotta meg Jézus a bűneinket, továbbá Isten mit mond nekünk erről.'

Mintegy fél órán keresztül beszéltem, majd megkérdeztem tőle:

„Mi Sun! Hiszel abban, amiről az imént beszéltem?”

„Igen Lelkész Úr, hiszek benne.”

„Igazán? Hiszel abban, hogy minden bűnöd eltöröltetett?”

„Igen, nekem már nincs bűnöm.”

Annyira váratlanul ért, amit mondott, hogy képtelen voltam elhinni. Az a Mi Sun, aki mindig ellenállt, amikor Igét hirdettem neki, hogy tudja most mégis azt mondani, hogy hisz benne. Nem tudtam hinni neki.

„Asszonyom! Ön is hisz ebben az Igében?”

„Igen Lelkész Úr, az én bűneim el eltöröltettek. Én is üdvösséget kaptam.”

Nagyon-nagyon hálás voltam az Úrnak.

„Nem akarok jósnő lenni, inkább Istenben szeretnék hinni”

Miután Mi Sun anyja hallotta az Evangéliumot, elmesélte, hogy a múltkori találkozásunk után, amikor hazament, elment az orvoshoz. Az orvos azt mondta neki:

„A mai orvostudomány szerint ennek a betegségnek nincs ellenszere, ugyanis ez a tüdőbetegség csak egyszer gyógyítható gyógyszerrel, mivel kiújult, már legyőzi a gyógyszer hatását. Bármilyen gyógyszert is vesz be, nem fogja meggyógyítani Öt. Egyáltalán nincs megoldás!”

E szavak hallatán Mi Sun anyjának összeszorult a szíve. Ezzel a meggyötört szívvel végül jósnőhöz fordult. A jósnő szavait hallva viszont majdnem sokkot kapott:

„Asszonyom! Két módja van Mi Sun életben maradásának: vagy elfogadja az isteneket, és jósnő lesz belőle, vagy pedig Istenben kell hinnie.”

Mi Sun anyjának szíve inkább az Istenben való hit felé fordult, mert nagyon utálta volna, hogy szeretett lánya jósnő legyen. Attól fogva imádkozni kezdett Istenhez. Amikor csak alkalom volt rá, megfogta a lánya kezét, és imádkozott. Behunyta a szemét, és csak magában imádkozott, mert Mi Sun nem szívesen hitt Istenben. Könyörögve így imádkozott:

„Istenem! Mentsd meg Mi Sun-t! Üdvözítsd Mi Sun-t!”

Kis idő múlva Mi Sun anyja bevallotta lányának, hogy mit mondott a jósnő.

„Kedvesem! A jósnő azt mondta, hogy számodra mindössze két lehetőség van, hogy életben maradhass: vagy jósnő leszel, vagy Istenben hiszel.”

Mi Sun nagyon félt, hogy esetleg jósnő vagy halottidéző lesz belőle.

„Nem akarok jósnő lenni, inkább Istenben szeretnék hinni”

Mi Sun szíve azonnal Isten felé fordult. Ma pedig, amikor Igét hirdettem neki, teljes szívvel hallgatta azt, és úgy hitt el mindent, ahogy mondtam. Anya és lánya üdvösséget kaptak.

Mint lelkész, már sok ember üdvösségének örültem, de Mi Sun és az édesanyja üdvössége hatalmas öröm volt számomra.

Amikor a mi szerelmes Urunk, Jézus Krisztus itt volt a világban, bármilyen betegségből megmentett bárkit. Az Úr, aki legyőzi a betegséget, a vakot, a bénát és a leprást is meggyógyította. Sőt a halott Lázárt és Jairus lányát is megmentette a halálból, és életre keltette. Kimondhatatlan öröm támad bennem, amikor arra gondolok:

‘Ha Jézus bejutna Mi Sun szívébe – aki az orvostudomány mai állása szerinti gyógyíthatatlan betegségben szenved, egyre csak fogy, csupa csont és bőr és csak a halált várja – megküzdene a betegséggel helyette, sőt helyette élné az életét.’

Mi Sun nem akart hazamenni, hanem szeretett volna tovább maradni nálunk és beszélgetni velünk. De aznap nagyon sok dolgom volt, így fájó szívvel küldtem haza. Mi Sunra és az anyjára nézve – akik üdvösséget kaptak és hazamentek – olyan kitörő öröm és hála volt a szívemben, amilyen még soha. Elmondhatatlan hálát és dicséretet adtam Istennek.

ABS fék

Egyszer, amikor visszajöttem az Egyesült Államokból, ahol evangélizációt tartottam, a testvérek az autót egy új autóra cserélték. Nagyon hálás voltam érte. Később, egy napon észrevettem, hogy az autó hátulján kis betűkkel írva ez állt: ABS. Megkérdeztem a testvértől, aki az autót vette:

„Ennek az autónak ABS fékrendszere van?”

Ő így válaszolt:

„Igen Lelkész Úr! Bár nem rendeltünk ABS fékrendszert, de az autószalon dolgozója a megkérdezésünk nélkül beleépítette. Így – bár fél áron adta – kénytelenek voltunk kifizetni. Ezért van a Lelkész Úr autójában ABS rendszer.”

Addig nem tudtam, hogy mi az az ABS fékrendszer, csak annyit hallottam róla, hogy akkor sem csúszik, ha jeges úton kell fékezni. Ki akartam próbálni, ezért – amikor nem volt túl nagy forgalom – arrafelé mentem, ahol a házak árnyéka miatt jeges volt az út. Valóban csodálatos volt, mert csúszás nélkül állt meg az autó. Amíg nem volt róla tudomásom, hogy az autóban ABS fékrendszer van, a havas és csúszós utakon nagyon óvatosan és lassan vezettem. De miután megtudtam, hogy ABS fék van benne, sokkal szabadabban vezetem az autót. Nagyon érdekes volt számomra, hogy amikor jeges úton vezettem, akkor sem csúszott meg az autó a megállásnál. Noha benne volt az autóban az ABS fék, de amíg nem tudtam róla, addig úgy

vezettem, mintha nem is lenne. Miután megtudtam, már a jeges és csúszós úton is könnyű és jó volt vezetni.

Jézus csak fogalom, vagy olyan Isten, aki él és mindig velünk van?

Jézust sokan csak fogalomként ismerik, nem sokan tudnak róla pontosan. Pedig pontosan annyi kegyelem lehetne a miénk abból, ami Neki van, amennyire ismerjük Őt. Jézus nem csak a betegségeinket szeretné gyógyítani, és a problémáinkat megoldani, hanem az életünket is szeretné helyettünk élni. Az Úr azt szeretné, hogy mi higgyünk benne. Jézus a kereszten kiontott vérével lemosta a bűneinket. Sőt, mivel Krisztussal együtt meghaltunk, így Ő él mibennünk. Ha ezt a tényt a szívünkbe fogadjuk, abban a pillanatban Jézus a szívünkbe költözik. Attól fogva az életünket már nem mi éljük, hanem Jézus él helyettünk.

Amikor kisebb vagy nagyobb nehézséggel találkoztam, nem volt erőm, amivel legyőzhettem volna azokat, de Jézusnak volt ereje hozzá, ezért teljesen meg tudta oldani a problémáimat. Miután Jézust befogadtam, az évtizedek során többször borítottak el kisebb-nagyobb hullámok, de Jézus számára – aki a Galileai tenger hullámát is lecsendesítette – nem jelentett nehézséget lecsendesíteni ezeket a hullámokat. Betegségek is gyötörtek, amiket szintén nem tudtam legyőzni, de Jézus – aki meggyógyította a bénát és a vakot, és aki bennem van – meggyógyította úgy a kis betegségeimet, mint a nagyokat. Különösen az a Jézus élt a szívemben, akit szeretett tanítványa elárult, akit Péter megtagadott, de Ő ennek ellenére szerette őt, és szolgájává tette. Lelkészi munkám során nem volt erőm, hogy szeressem azokat az embereket, akik bizalmatlanok voltak velem szemben, vagy szemben álltak a gyülekezetemmel, de Jézus, aki bennem van – noha elárulták és megtagadták a tanítványai – mindezeket a háta mögé vetve, Pétert újra a szolgájává tette. Később, a szívemben lévő Jézus által én is szeretni tudtam azokat az embereket, aki nem bíztak bennem, és cserbenhagytak engem. Az Úr – aki elárultatott, hogy keresztre feszíttessen, akit főpapok gyaláztak, katonák gúnyoltak, Pilátus pedig elítélte, de Ő mindezeket elfogadta, és magára vette – a szívemben élt. Az életem során gyakran előfordult velem, hogy egy-egy dologban nem tudtam olyan bölcsen eljárni, mint ma. Néha azt is érezhettem, hogy a szívem sokkal nyitottabb lett mások iránt. Magamra nézve én is gyakran meglepődtem, ugyanis olyan jó emberré váltam, aki képes volt megbocsátani másoknak. Más szemszögből nézve viszont még erőtlenség, rút és rossz gondolatok támadtak bennem. Nem én változtam meg, hanem Jézus költözött a szívembe.

Ezért tudtam szeretni és megbocsátani olyan embereknek is, akik bizalmatlanok voltak velem szemben, és cserbenhagytak engem.

Azt is meg tudtam tenni, hogy szeretettel imádkozzak értük.

A mi szeretett Urunk, Jézus, ötezer férfit öt árpakenyérrel etetett meg, meggyógyított vakot, bénát, sántát és leprást. Megmentette a házasságtörő asszonyt, akit pedig meg kellett volna kövezni.

Sokáig úgy gondoltam, hogy én hirdetem az Igét, én dolgozom lelkeszként, én élek az Evangéliumért. Nos, Mi Sunnak és az anyjának üdvösségét látva, csak annyit mondhatok, hogy ezt nem én, hanem az Úr tette. Amíg nem ismertem azt az Urat, addig úgy gondoltam, hogy én vagyok az, aki lelkeszként szolgál, és a saját gondolatomat követtem. De az Úr megtanított arra, hogy felismerjem: mindezt nem én teszem, hanem az Úr.

Boldog az az ember, aki Jézus által valódi nyugalmat élvez

Amikor Mi Sun szívébe hittet letelepedett a valóság, miszerint Jézus vére megbocsátotta a bűneinket, az Úr beköltözött a szívébe. Így Mi Sun szíve és az Úr szíve összekapcsolódott és eggyé vált. Akkor az a gondolat támadt bennem:

’ Mi Sunnak már nem kell küzdenie azzal a rettenetes betegséggel, ami legyőzött minden tüdőbetegségre való gyógyszert, mert a benne lévő Úr egész biztosan küzd helyette, így Mi Sun egészséges lesz. Megszűnik a köhögése, a csontos, vékony teste meghízik, és az a Mi Sun, aki Istent elutasította és szemben állt vele, olyanná fog válni, aki énekel dicséri majd Jézust.’

Nagyon hálás voltam, és abba az Úrba helyeztem a reményemet, aki Mi Sun-ban továbbra is munkálkodni fog.

Jézus most is legyőzi a bűnt, a betegséget, és a Sátánt, most is lecsendesít minden hullámot, éppen úgy, mint 2000 évvel ezelőtt. Akinek ez a Jézus a szívébe száll, és benne lakik, boldog ember, mert az Úr által mindezeket legyőzheti.

Az autómbe be volt építve az ABS fékrendszer, mégis nehéz volt jeges úton vezetnem, hiszen nem tudtam róla. Hasonlóképpen, bennem van Jézus, mégis mindig a saját erőm és képességem által próbáltam cselekedni, mert pontosan nem tudtam róla. De az évek során, az Urat szolgálva biztosan láthattam, hogy az Úr már a szívembe jött, és bennem lakozva, munkálkodik. Mostanában, ha ilyen-olyan dolog történik velem, abban bízok, hogy az Úr egész

biztosan vezet, így megnyugszik a szívem. Azért adok hálát Istennek, hogy Jézusból származó nyugalmat és hálát tanulhattam. Azért is imádkozom, hogy a Jó Hír folyóiratot olvasók szívében is letelepedjen Jézus, és általa igazi nyugalomban részesülhessenek.